

Sygn. akt II KK 106/22

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Bojańczyk

w sprawie **T. M. C.** - osoby lustrowanej,
na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Karnej w dniu 24 maja 2022 r.,
w przedmiocie wniosku o wyłączenie sędziego
od udziału w rozpoznaniu kasacji Prokuratora Generalnego
wniesionej na niekorzyść osoby lustrowanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 8 marca 2021 r.,
sygn. II AKa [...], utrzymującego w mocy
wyrok Sądu Okręgowego w W. z dnia 2 grudnia 2020 r.,
sygn. XVIII K [...],
na podstawie art. 26 § 2 zd. drugie
ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym

p o s t a n o w i ł:

**przekazać wniosek Prezes Sądu Najwyższego kierujący
pracami Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu
Najwyższego celem nadania mu dalszego biegu na zasadach
określonych w odrębnych przepisach.**

UZASADNIENIE

Wnioskiem z dnia 30 marca 2022 r. obrońca osoby lustrowanej adw. P. S. wniósł o wyłączenie SSN Antoniego Bojańczyka od udziału w rozpoznaniu kasacji wniesionej w sprawie II K [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W myśl przepisu art. 26 § 2 zd. pierwsze ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o

Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. 2021, poz. 154 ze zm., dalej: ustawa o Sądzie Najwyższym) do właściwości Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego należy rozpoznawanie wniosków lub oświadczeń dotyczących wyłączenia sędziego albo o oznaczenie sądu, przed którym ma się toczyć postępowanie, obejmujących zarzut braku niezależności sądu lub braku niezawisłości sędziego. Sąd rozpoznający sprawę przekazuje taki wniosek niezwłocznie Prezesowi Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach (art. 26 § 2 zd. drugie ustawy o SN).

O charakterze czynności procesowej przesądza jej treść. Z lektury wniosku złożonego przez obrońcę osoby lustrowanej (*petitum*, fragmenty ośmiostronicowego uzasadnienia) zdawałoby się — na pierwszy rzut oka — wynikać, że jego podstawą uczyniono przepis art. 41 § 1 k.p.k. Bliższa analiza pisma obrońcy i przedstawionych w nim wywodów dowodzi wszelako, że jest to zabieg o czysto formalnym charakterze. Obrońca osoby lustrowanej nie przedstawia bowiem żadnych własnych argumentów odnoszących się do przesłanki wyłączenia skodyfikowanej w przepisie art. 41 § 1 k.p.k. Do problematyki zmaterializowania się tej przesłanki nie nawiązuje i nie rozwija jej w jakikolwiek sposób (poza wskazaniem w końcowej partii uzasadnienia na odosobniony pogląd zaprezentowany w piśmiennictwie), ograniczając się w uzasadnieniu wniosku do przywołania szeregu orzeczeń Sądu Najwyższego oraz organów międzynarodowych odnoszących się m. in. do kwestii związanych z procedurą powołania na urząd sędziowski, jednakowoż bez próby powiązania ich z podstawą wyłączenia sędziego unormowaną w dyspozycji art. 41 § 1 k.p.k.

Z treści przytoczonych we wniosku fragmentów orzeczeń wynika, że w istocie kontestuje się brak niezawisłości sędziego czy sądu, który miałby orzekać z udziałem sędziego objętego wnioskiem (na co jednoznacznie wskazują m. in. cytowane na s. 6 fragmenty uzasadnienia wyroku Wielkiej Izby Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie *Guðmundur Andri Ástráðsson p-ko Islandii*, nr 26374/18, orzeczenie z dnia 1 grudnia 2020 r., w których mowa jest o niezawisłości sądu). Wobec tego wniosek obrońcy osoby lustrowanej — jako obejmujący zarzut osnuty na tezie braku niezawisłości sędziego — zgodnie z dyspozycją przepisu art.

26 § 2 zd. pierwsze i drugie ustawy o SN należało przekazać Prezes Sądu Najwyższego kierującej pracami Izby Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych Sądu Najwyższego celem nadania mu dalszego biegu na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

a.s.